

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.08.1995, sp. zn. 1 Tvn 210/95, ECLI:CZ:NS:1995:1.TVN.210.1995.1

Číslo: 14/1996

Právní věta: Pro účely rozhodování o prodloužení vazby podle § 71 odst. 2, 3 tr. ř. je možno brát v úvahu pouze dobu, kdy obviněný byl ve vazbě na území České republiky a v pravomoci orgánů České republiky činných v trestním řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.08.1995

Spisová značka: 1 Tvn 210/95

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vazba

Předpisy: 141/1961 Sb. § 71 odst. 2
3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o návrhu předsedkyně senátu Krajského soudu v Praze na prodloužení vazby obviněného tak, že se návrh jako předčasný zamítá.

Z odůvodnění:

Na obviněného L. J. byla podána obžaloba dne 11. 4. 1991. Krajský soud v Praze jednal poprvé v hlavním líčení ve dnech 28.- 31. 5. 1991 a po opakovaném odročování rozhodl rozsudkem dne 12. 9. 1991. Obviněný, žalovaný pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 tr. zák., byl tímto rozsudkem podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby. K odvolání prokurátora byl tento rozsudek zrušen dne 5. 2. 1992 bývalým Nejvyšším soudem České republiky a věc byla vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Praze začal věc znovu projednávat ve dnech 18.- 19. 3. 1992 a po vícenásobném odročování hlavního líčení rozhodl dne 30. 7. 1992 tak, že obviněného uznal vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 tr. zák. a odsoudil ho k trestu odnětí svobody na 6 let se zařazením do druhé nápravně výchovné skupiny. K odvolání obviněného byl tento rozsudek opět zrušen Vrchním soudem v Praze dne 28. 2. 1994 a věc vrácena krajskému soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl. Nový rozsudek, v pořadí třetí, byl vyhlášen dne 15. 6. 1995. Obviněný byl uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 tr. zák., ve znění zák. č. 557/1991

Sb., a odsouzen k trestu odnětí svobody na 4 roky a 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem. Obviněný se proti tomuto rozsudku znovu odvolal, takže věc bude předložena Vrchnímu soudu v Praze.

Předsedkyně senátu Krajského soudu v Praze předložila Nejvyššímu soudu České republiky návrh na prodloužení vazby obviněného s tím, že tato vazba dosáhne doby dvou roků dne 26. 8. 1995. K odůvodnění pak podrobně popsala postup soudu v této věci a vazbu obviněného, která započala dnem 24. 1. 1991, skončila dne 11. 4. 1992 a posléze znovu začala okamžikem zatčení v Rusku dne 16. 11. 1994.

Nejvyšší soud České republiky projednal tento návrh a přezkoumal předložený spis, z něhož zjistil, že obviněný byl poprvé vzat do vazby usnesením krajského prokurátora v Praze ze dne 24. 1. 1991 z důvodů § 67 písm. a), b), c) tr. ř. Vazba započala téhož dne. V řízení před soudem (po podání obžaloby dne 11. 4. 1991) rozhodoval býv. Nejvyšší soud České republiky o prodloužení vazby, která podle § 71 odst. 3 tr. ř. mohla trvat v řízení před soudem nejvýše jeden rok. Usnesením ze dne 7. 4. 1992 návrh na prodloužení vazby zamítl, takže obviněný byl dne 11. 4. 1992 z vazby propuštěn. V průběhu dalšího řízení, a to po zrušení druhého rozsudku Krajského soudu v Praze, obviněný nemohl být dostižen ani příkazem k zatčení a teprve po zjištění, že se zřejmě zdržuje v cizině, a po vydání zatýkacího rozkazu podle § 376 tr. ř. byl obviněný zadržen v Rusku. Podle původní telefonické zprávy měl být obviněný zatčen v Moskvě dne 18. 11. 1994, avšak podle písemné zprávy se spíše jedná o den 16. 11. 1994. Stanovení přesného dne zatčení obviněného v Rusku však pro rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR není podstatné, jak vyplývá z dalšího. Na žádost orgánů České republiky byl obviněný těmito orgány předán dne 2. 2. 1995 a též den Krajský soud v Praze rozhodl o vzetí obviněného do vazby z důvodů § 67 písm. a), b) tr. ř. s tím, že vazba začíná okamžikem zatčení v Rusku.

Nejvyšší soud ČR se však neztotožňuje s Krajským soudem v Praze ohledně doby, která je rozhodná z hlediska § 71 tr. ř. pro trvání a prodloužování vazby. Ustanovení § 71 tr. ř. zavazuje výlučně orgány trestního řízení České republiky. Účel tohoto ustanovení je vyjádřen v odst. 1, podle něhož orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyřizovat vazební věci přednostně s největším urychlením. Smyslem je tedy přimět zmíněné orgány k urychlenému postupu ve vazebních věcech, a proto v dalších odstavcích jsou stanoveny jednotlivé lhůty, jakož i způsob a podmínky jejich prodloužování. Trestní řád v žádném případě nemůže ovlivnit postup příslušných orgánů cizích států. Nehledě na to, že zatčení, resp. vůbec omezení osobní svobody v cizině, byť učiněné na žádost našich orgánů, se řídí právem té země, kde k omezení osobní svobody došlo, jde o procesní postup upravený odlišně i naším trestním řádem. Zatímco vazba v České republice se řídí ustanovením hlavy čtvrté trestního řádu o zajištění osob a věcí, postup při zatčení obviněného v cizině a jeho vydání do České republiky se řídí ustanoveními hlavy dvacáté čtvrté trestního řádu o právním styku s cizinou. Nutno však zdůraznit, že přednost v této oblasti mají mezinárodní smlouvy, jak plyne i z ustanovení § 375 tr. ř., podle něhož ustanovení této hlavy (tj. dvacáté čtvrté) se užije jen tehdy, nestanoví-li vyhlášená mezinárodní smlouva postup jiný. Jde tedy o zcela jiný režim, než jaký platí pro postup orgánů přípravného řízení České republiky při rozhodování o vazbě.

Z toho vyplývá, že pro účely rozhodování o prodloužení vazby podle § 71 tr. ř. je možno brát v úvahu pouze dobu, kdy obviněný byl ve vazbě na území České republiky a v pravomoci orgánů České republiky činných v trestním řízení. Ze spisu je tedy nutno dovodit, že v nejbližším období nebude ještě vyčerpána dvouletá vazební lhůta. Obviněný byl ve vazbě v přípravném řízení celkem 77 dní a poté 1 rok v řízení před soudem. Nová vazba začala dne 2. 2. 1995, takže k dnešnímu dni představuje 196 dní. Celkem tedy je obviněný ve vazbě 638 dní, takže do dvou let zbývá 92 dní, tedy zhruba 3 měsíce. Během této doby může být ve věci ještě rozhodnuto a pokud by se tak z vážných důvodů nestalo, lze podat nový návrh na prodloužení vazby.

Z těchto důvodů rozhodl Nejvyšší soud ČR návrh na prodloužení vazby obviněného L. J. jako předčasný zamítnout.

Pro úplnost se dodává, že tyto závěry se vztahují výlučně k řízení ve smyslu § 71 tr. ř., nikoli pro případné započtení vazby do trestu odnětí svobody. ?